

НС уведомителен бюлетин

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1151

06.04.2025 (136)

Образованието на един зъл гений

от Герхард Лаук

Част 17

Лишаване от свобода в Дания

Роскилде 1995

Когато за първи път видях стаята си, бях шокирана. Първото нещо, което забелязах, беше, че *нямаше тоалетна!* Имаше само мивка. Това означаваше, че ще трябва да звъня за румсервиз всеки път, когато искам да използвам общата тоалетна на Джон. (Всеки, който ме познава дори малко, знае, че съм пълна с глупости. Следователно наистина трябва да използвам много Джон!)

Второто нещо, което забелязах, беше плакат, вероятно оставен от предишен гост. Много ми стана жал за младата дама. Тя е била толкова бедна, че не е можела да си позволи никакви дрехи! Започнах да го махам, но после размислих. Може би на следващия гост щеше да му хареса. В крайна сметка тя беше хубава.

От друга страна, имаше малка фитнес зала, така че поднових вдигането на тежести.

Този хотел беше малък и уютен. Персоналът и гостите скоро станаха приятели. Понякога си гостувахме вечер за по няколко часа. Дори си поръчвахме пица!

Прякорът на един младеж беше "пиратът". Той произхождаше от знатно семейство. Както и да е, един ден си помислил, че би било "яко" да спечели безплатен престой в заведение от този тип. Затова направил нетрадиционно

теглене на пари от финансова институция. След това просто седнал на стъпалата пред входа, за да чака безплатното пътуване. По някаква странна причина скоро решил, че това не е точно неговата чаша чай.

По-късно срещнах *истински* пират в друг хотел! Той беше осъден за пиратство. Когато споменах това на Кристиан Ворх, той веднага разпозна името. Познаваше го от предишно посещение в хотела. Светът е малък!

Друг гост имаше богат опит в пътуванията в Русия. Разменихме си съвети за пътуване.

Един от служителите ми разказа забавна история. Преди няколко години един от гостите внезапно напуснал хотела, без да плати сметката си. Година по-късно той се върнал на гости на друг гост, бил разпознат и убеден да остане, докато не си плати.

В един много специален ден чух музика зад прозореца си. Това беше песен на съпротивата! Някой беше минал покрай мен с включен звук, за да мога да я чуя. Тази грижовност беше трогателна.

Копенхаген 1995 г.

Този хотел беше много по-голям. Беше по-хубав в много отношения, но все още нямаше тоалетна. Когато ние, гостите, се разхождахме сутрин в големия двор, виждахме на земята разкъсани найлонови торбички с кафява слуз. Очевидно изхвърлени през нощта от прозорците от гости със слаби черва и чувствителни носове.

Тук се запознах с един интересен човек. Той се специализира в продуктова линия, подобна на фойерверките. Имаше много продажби в Близкия изток. Имаше съвети за пътуване в този регион, както и в Югоизточна Азия.

От друга страна, този хотел някога е бил място за екзекуции.

За съжаление престоят ми тук не продължи дълго. С частен самолет ме закараха до следващия хотел. По пътя ми предложиха бира. Първоначално не я пожелах. Но после се съгласих, защото разбрах, че ще мине много време, преди да изпия следващата. По някаква причина се чувствах малко притеснен по време на този полет.

Най-лошото беше, че нямаше красива стюардеса! Изобщо нямаше стюардеса! Само половин дузина мъже. Естествено, това беше голямо разочарование.

Забелязах слабата охрана и разбрах, че може би ще успея да нахлуя в кабината и да надвия пилота. За миг се изкуших. Подобен инцидент лесно би могъл да предизвика международен инцидент. Но реших да не го правя.

Наречете го суета или его.

Процесът ми за екстрадиция пред Върховния съд на Дания

Декорът на тази игра е датският аналог на Върховния съд на САЩ. Този съд трябва да вземе решение по искането на Германия за екстрадиция на издател на американски вестник, а именно на мен.

"Прокурорът" настоява за екстрадиция. Той твърди, че въпросният вестник понякога съдържа материали, които нарушават законите в тази страна.

Защитата изтъква следните аргументи:

Първо, под въпрос е дали нещо във вестника действително би нарушило датското законодателство. Дори и да е така, това не е от значение, тъй като вестникът се издава в САЩ. Той е напълно законен според американското законодателство и изрично защитен от Първата поправка.

На второ място, националното законодателство забранява екстрадицията, ако наказанието в страната на местоназначение е много по-тежко от това в тази страна. В Дания този вид "престъпление" обикновено се наказва само с глоба. Най-дългата присъда, която някога е била налагана, е два месеца лишаване от свобода. Но в Германия тя е пет години!

Трето, националното и международното право забраняват екстрадицията по политически дела. Съществува прецедент. Мъж, обвинен в участие в убийството на египетския президент Ануар Садат, НЕ е екстрадиран. Върховният съд на Дания отхвърли искането за екстрадиция с мотива, че делото е "политическо". Случаят, с който се занимава Върховният съд на Дания днес, е съвсем очевидно строго политически. Следователно искането за екстрадиция трябва да бъде отхвърлено.

Кой печели?

Върховният съд на Дания отсъжда в полза на екстрадицията! Той твърди, че случаят "не е политически"!

Основните медии в Дания оплакват тази пародия. Тя издава уязвимостта на страната към натиск от страна на чужди правителства.

Защо се случва това?

Дания е подложена на силен натиск от страна на Германия. Правителството на САЩ не прави нищо, за да противодейства на този натиск. Точно обратното, служител на американското правителство публично изразява неутралитета на САЩ! Това е ясен сигнал, че САЩ не се противопоставят на екстрадирането на този издател на американски вестник. Така че Върховният съд се предава и взема политическо решение.

Това създава много опасен прецедент! Това е заплаха за ВСЕКИ американец!

Лишаване от свобода в Германия

Бях толкова популярен, че всички местни хотели ме искаха за гост! Между 1995 г. и 1999 г. прекарах платената си от държавата отпуска в четири различни обекта.

Хотел #1А - Подземието Хамбург 1995 г.

Когато частният ми самолет кацна, бях впечатлен от посрещането. Няколко автомобила ме чакаха, за да ме ескортират до новата ми резиденция. Пътувах в бронирана лимузина. Мерките за безопасност включваха гривни. Само за мен. Бях трогната, въпреки че не бяха точно стилни и ми се струваха прекалено тесни.

За разлика от тях следващият хотел беше разочарование. Беше тъмен и мрачен. За щастие, останах там само за около ден. По-късно научих, че моят добър другар Кристиан Ворх също е отседнал там няколко години по-рано. В моя приятелски кръг се шегувахме, че ако всички се съберем и сравним записките си, вероятно ще можем да напишем книга за *всеки хотел в страната*. Дори да го оценим.

Хотел #1В - The Transit Hotel Хамбург 1995 г.

Въпреки че е отделна сграда, този временен или транзитен хотел официално се счита за част от същия хотел. Определено беше по-добър от хотел № 1А, но не беше толкова хубав, колкото първите два. Останах тук за около месец.

Хотел #2 - Максимална сигурност Хамбург

Това беше един от най-интересните хотели. Душът в мазето е бил камера за

екзекуции.

Най-важното: имаше *най-добрата храна от* всички хотели!

Недостатъкът беше лошото отопление.

Тъй като знаех, че обичам тишината и спокойствието, получих самостоятелна стая в *крилото за максимално спокойствие*. Всеки ден прекарвах по 23 часа в стаята си, като четях, пишех и правех упражнения.

В продължение на един час всеки ден половин дузина от нас, специалните гости в това крило, се разхождахме заедно в хубавия двор. Естествено, бързо станавме приятели. Когато сме в Рим...

Един от служителите ни нарече "*crème de la crème*" на гостите. Бяхме поласкани!

Моите приятели в походите включваха:

* Блеки беше търговец на подправки с богат бизнес опит в Колумбия. С разказите му американският Див запад изглеждаше като неделно училище. Очевидно той беше добре запознат с пътуванията в Южна Америка. Дейностите ни имаха много сходства въпреки различните продуктови линии. Сравняването на бележките за "опозицията", а именно "правоприлагащите органи", беше много поучително!

* Един млад мъж беше колекционер на редки марки. Неговата агресивна техника на придобиване почти беше убила конкурент. Дори един куршум в тила от упор не свърши работа. Опитвайки се да бъдат полезни, по-възрастните и по-мъдри гости подчертаха значението на *поне два патрона*.

* Търговец на кожи построил под къщата си своеобразна тъмница за определени "извратени" дейности. Нещо се объркало ужасно. Резултатът е ужасяваща находка във варел с киселина.

* Друг човек беше бивш агент на комунистическата тайна полиция. Самоубийственият му договор с приятелката му е бил само *наполовина* успешен. Тя се забила в багажника на колата му. Той се прибра тук.

* Друг възрастен мъж любезно заведе един много богат човек на неочаквана почивка. След това дори предложил да помогне на семейството на човека да се отърве от някои гадости, за които е широко известно, че са източник на всяко зло.

Общият брой на смъртоносните недоразумения беше по-голям от броя на

хората в нашето крило.

Понякога нарушителите на правилата за движение по пътищата бяха настанявани в нашето крило. Понякога те бяха обезпокоявани от компанията, която правеха. Смеейки се, един от служителите спомена, че собствената му съпруга също се притеснява. В действителност беше напълно безопасно. За разлика от безчинствата сред общото население, нашата елитна група беше интелигентна и рационална. Освен това да се убива без основателна причина е и невъзпитано, и лошо дело!

Нашият сервитър живееше в нашето крило, но не се разхождаше и не се къпеше с нас. Той беше прекарал по-голямата част от живота си в хотели. Една пауза между престойте в хотела беше продължила само един ден. Злобната дама, която го беше взела, очевидно се беше опитала да се наложи над него! Тя се озова в едно езеро, а той се върна в хотела.

Един ден "помощник-прокурорът" и неговият асистент изненадващо ме посетиха в стаята ми. Каза, че търси някакво писмо. Спомнял си, че го бил видял по-рано, но някак си се било изплъзнало през цензурата. (Той не успя да го намери. По-късно аз го намерих и унищожих.)

Докато те претърсвах обширната ми кореспонденция, обмислях дали да не измъкна леглото си пред вратата, за да барикадирам тримата в стаята си. След това планирах да му кажа: *Първо ме обвинявате, че съм терорист." След това глупаво си позволи да изпаднеш в това затруднение! Лесно мога да ти помогна да докажеш твърдението си за тероризъм... като ви убия и двамата тук и сега!* - Разбира се, аз не съм го направил в действителност!

След като прекарах само една година в тази релаксираща среда, бях разочарована, когато научих, че скоро ще напусна. Другите гости ме утешаваха.

Хотел #3 - Луксозният хотел Хамбург 1996 - 1997 г.

Това беше един от най-хубавите хотели! В него дори имаше красиви стенописи от доброто старо време! Отоплението също беше модерно, въпреки че самата сграда беше стара. Бях на втория етаж, така че имах хубава гледка към страната. Дори вятърна мелница!

Теренът има историческо значение. От прозореца ми се виждаха последните останали сгради на стар концентрационен лагер. Той е бил използван и от *двете страни* по време и след Втората световна война. Разбира се, не по едно и също време. Или поне не в една и съща *степен*. Те

са *се редували* да играят ролята на *гости* и *домакини*. Бащата на един мой приятел беше гост.

Фитнес залата беше особено приятна. Трябва да призная, че понякога бях малко палав. Например, питах друг колега дали мога да видя дали мога да вдигам същите тежести. След това правех това с ЕДНА ръка и се правех, че съм разочарован колко слаб съм станал на стари години. Веднъж един младеж прояви любопитство и напразно се опита да вдигне същата тежест с ДВЕ ръце. Както и да е, един от моите приятели по вдигане на тежести по-късно се появи и в следващия хотел.

Когато максималните настройки на машините за вдигане на тежести бяха твърде ниски за мен, просто преминах към използване само на една ръка или само на един крак за същото упражнение. По това време вече бях счупил една машина и огънал стоманена щанга на друга.

Останалите гости бяха страхотни момчета. Никой от тях не ми се караше.

За първи път от месеци насам в стаята ми имаше както добро огледало, така и добра светлина над него. Когато се погледнах в него за първи път, с изненада видях един грозен стар котарак, който се взираше в мен. Очевидно в стената имаше дупка. Гледах някого в съседната стая. Всичко това беше шега!

Един от гостите работи като сервитьор. Той каза, че това е чудесно място за придобиване на скъпи часовници на супер ниска цена. Очевидно някои от новите гости отчаяно се нуждаеха от фармацевтични продукти.

След като минаха няколко месеца, чух, че ще ме преместят в друг хотел. Не исках да напускам този хотел. Но какво да кажа. Това е просто част от бремето на популярността.

Хотел #4 - Моят дом далеч от дома Хамбург 1997 - 1999 г.

Първите ми два месеца в този хотел бяха *голямо разочарование!* Голямата стая в казармен стил, пълна с шум, дим и най-лоши неща, се отрази на здравето ми.

Служител на по-високо ниво ми прошепна, че управителят на хотела не е голям мой фен. Предполагам, че просто е бил недоволен от дългото чакане и си го е изкарал на мен.

Докато бях в казармата, един колоритен съсед разказа следната случка:

Знаех, че този глупак ме е предал, затова реших да си отмъстя. Влязох в бара с пистолет-самолет. Насочих го към коляното му и разтоварих целия

пълнител. След това сложих още един пълнител и го разтоварих в другото коляно. След това сложих пистолета на масата, седнах и зачаках полицията. Адвокатът ми посочи, че очевидно съм се прицелил в крака му, така че това не е опит за убийство. Максималната присъда беше четири години. Аз получих ДВЕ.

По времето, когато чух тези думи, излеждах присъда от ЧЕТИРИ години за издаване на вестник! В Америка!

Разговарях от сърце с мениджъра от средно ниво, който отговаряше за моето крило. Когато му съобщих, че смятам да докладвам *поименно на приятелите си за него и колегите му*, той побеля! Очаквах отмъщение, но нищо не се случи нито същия ден, нито на следващия.

След това в стаята дойде един служител на хотела и ме помоли да го последвам. За моя изненада той ме заведе в друго крило на хотела. Когато влязох в кабинета на управителя на това крило, той ми каза: *Преместваме ви в моето крило. Всичко, което поискате и което имам власт да изпълня, ще го направя!*

Какъв човек!

Животът в това крило беше безкрайно по-добър от този в казармата!

Докато бях там, немската телевизия дори засне сцена за детективно предаване в това крило.

По-късно ме преместиха надолу по коридора в новопостроена пристройка с чисто нови чисти помещения. През пролетта някога можех да видя как едно малко дърво цъфти в частния двор точно пред прозореца ми. Освен това все още имах същия приятен човек управител на крилото.

По време на цялата ми ваканция си кореспондирах с доброжелатели от цял свят. Изразих благодарността си, като изпратих мои (с вкус) голи бебешки снимки на всички мои приятелки. Под името си слагах титлата "Сексимвол и бюрократ" вместо обичайната "Политически затворник".

Един ден старши мениджър внезапно заплаши, че ще предприеме официални действия срещу мен. Защо? Защото се нарекох "политически затворник" в писмо до един от моите адвокати. Той настояваше, че режимът няма политически затворници, следователно това твърдение е *клевета!*

Беше постигнат компромис. Той остана цензор на моите *публикации*, които *винаги конфискуваше*. Но моят приятен мениджър на крилото стана цензор на цялата ми *кореспонденция*, която *никога не конфискуваше*.

Между другото, една от публикациите е на група за подпомагане на затворници. Същата тази група за подпомагане на затворници, която е оцеляла по време на Студената война, по-късно е забранена от *демократичния* режим след падането на комунизма!

Много приятели и симпатизанти ме посетиха в хотела. Дори един пенсиониран полицейски капитан!

Разбира се, моите любимци бяха привлекателните млади дами. Веднъж с мен седяха ТРИ от тях. Имената им бяха Лиза, Уши и Барбел. Другите гости в стаята за посещения ми завиждаха. Това със сигурност беше чудесно за егото ми.

Когато се появяваше възможност за малка целувка по чека, понякога се правех на глупак и целувах младото момиче по устните. (Без език! Без опипване!) Не исках да си изпробвам късмета.) Освен това тези млади дами бяха достатъчно любезни да ме посетят и да повдигнат настроението ми. Не исках да ги подлагам на жестоко и необичайно наказание.) Тя щеше да се смути малко, но нямаше да каже нищо. Понякога да си стар кочияш може да има своите предимства.

Също така бях много доволна, че най-накрая се запознах с Криста. Тази добра приятелка на Кюнел също беше играла водеща роля в националистическата организация за подпомагане на затворници.

Не съм използвал залата за тежести тук. Но правех упражнения в стаята си. Ежедневната ми програма включваше една серия от 150 лицеви опори, 1100 коремни преси и 2500 дълбоки сгъвания в коленете.

По-късно достигнах върха в края на петдесетте си години с 300 лицеви опори в *една серия* всеки ден. В средата на петдесетте години вече бях спрял да вдигам тежести. Можех да сгъвам 150 кг.

Освен това се изправях на пръсти, протягах ръце встрани, хоризонтално на пода, и стисках и разпусках юмрук 14 000 пъти. Само това упражнение ми отнемаше 45 минути. Това не беше проблем. Разполагах с достатъчно време за убиване. Освен това силните пръсти са полезни в близък бой и при катерене.

Освен за кореспонденция и упражнения, прекарвах много време в четене. Предимно история и теоретична физика за неспециалисти. Бях очарован от микрокосмоса и макрокосмоса. Един от ребусите, върху които работех, беше броят на атомите в познатата ни вселена. Винаги когато в някоя книга попадах на потенциално полезни числа, ги запомнях. Правех цялата математика в главата си, за да не е прекалено лесно. В крайна сметка стигнах до числото 10 на 70th степен.

Друг проблем, който ме заинтригува, беше възможността за съществуване на разумен живот на други планети. И, което е по-важно, вероятността за някакъв значим контакт с тях.

В края на краищата, коя интелигентна и разумна форма на живот би искала да има нещо общо с човешките същества? Ако бях на тяхно място, със

сигурност нямаше да го направя. А вие?

Разбира се, продължих и с другите си ежедневни "умствени упражнения". Лесно е някой да ви отнеме *физическото* имущество, но е по-трудно да открадне това, което *имате в главата си*. (Успях да запазя скрита част от валутата в продължение на няколко месеца.)

За съжаление, този рай на земята нямаше да продължи дълго!

В младостта си аз и един от братята ми бяхме случайно отровени. Той беше в интензивното отделение. Въпреки че оцеля, му казаха, че дългосрочните последици могат да го убият един ден. Така и стана, когато той беше на средна възраст. Моят случай беше по-малко тежък. Въпреки това, когато достигнах *същата възраст, на която* беше той по време на *смъртта си*, изведнъж започнах *драматично* да проявявам *същите симптоми!*

Страхувах се за живота си!

В крайна сметка ме закараха в болницата за изследвания. Когато резултатите се върнаха, посетих лекаря в хотела, за да чуя присъдата. Тя дълго разглеждаше докладите. В мълчание. С много сериозно лице. После ми каза две неща:

Първо, всичко беше *наред*.

Второ, тя *официално препоръчваше предсрочното ми освобождаване по медицински причини*.

Хм...

Ръководството на хотела обаче любезно ми *разреши да* остана. Дори *настояваше* за това. В края на краищата все още ми се дължеше повече от година отпуск.

Във всеки случай реших, че това може да се окаже *единствената* ваканция, която наистина *никога не свършва*. Затова направих единственото логично нещо при тези обстоятелства:

Написах последните си прощални писма до близките си...

Животът или смъртта обаче не бяха най-голямата ми грижа. Знаех, че ако умра в хотел, управляван от правителството, моите колеги дисиденти никога няма да повярват, че това всъщност не е *убийство*. Това можеше да предизвика ескалация и истински тероризъм. Това беше последното нещо, което исках!

Разбира се, спомних си и за следния разговор, който проведох, когато все още бях в крилото за максимално спокойствие на хотел № 4.

***Няма да напуснете Германия живи!
Sie werden Deutschland nicht lebend verlassen!***

Той стои точно пред мен. Гледа ме в очите. За миг изучавам лицето на човека, който току-що е изрекъл тези думи. Търсенето ми на някакъв скрит смисъл е безполезно.

Изглежда, че той е напълно сериозен!

За мен ще бъде чест да ми бъде позволено да умра за делото на Фюрера! отвърщам предизвикателно. (*Es wäre eine Ehre für das Werk des Führers sterben zu dürfen!*)

Сега той е този, който очевидно е изненадан.

Наистина? (Wirklich?)

Естествено! (Natürlich!)

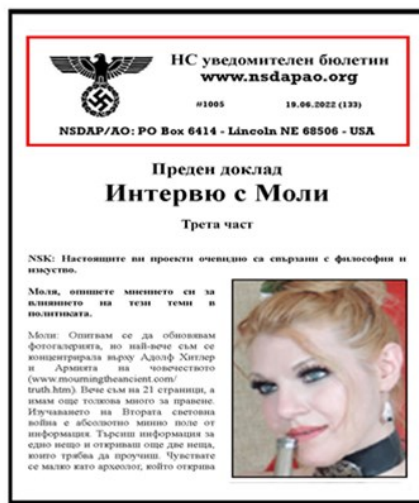
Той изглежда разочарован. После се обръща и излиза от стаята.

Размишлявам върху два въпроса:

Първо: Наистина ли беше сериозен? Или просто е добър актьор?

Второ: Ако и когато се изправя пред палачите си и знам, че до смъртта остават само секунди, какви трябва да бъдат *последните* ми думи?

Всички трябва да умрем някога. Аз искам да умра добре. Искам смъртта ми да означава нещо. Надявам се дори да постигна нещо. Когато се присъединя към предците си, искам да мога да държа главата си високо и да ги гледам в очите.

NSDAP/AO е най-големият в света
Доставчик на националсоциалистическа пропаганда!
Печатни и онлайн периодични издания на много езици
Стотици книги на много езици
Стотици уеб-сайтове на много езици

